

Parafrase

Rom 2:5-16

Vi træder ind i teksten, netop som en tiltalt person advares om, at hans forhærdede tilstand medfører en opsparing af vrede, der skal blive aktualiseret på dagen for Guds retfærdige dom (v. 5). Herefter følger en uddybning af, hvad denne retfærdige dom indebærer (v. 6-12), idet det først slås fast, at Gud gengælder enhver efter gerninger (v. 6). Det betyder på den ene side evigt liv til de gode (v. 7), på den anden side vrede til de uretfærdige (v. 8). De onde vil desuden møde trængsel og nød (v. 9a), mens de gode vil modtage herlighed, ære og fred (v. 10a). Både straf og belønning følges af et respektivt udsagn om deres almene gyldighed (v. 9b og 10b), som begrundes med Guds upartiskhed (v. 11). Hvordan denne upartiskhed viser sig i praksis i en virkelighed, hvor nogle har loven, og andre ikke har, specificeres i v. 12, som sammen med v. 13 fungerer som naturlig overgang til at fokus i det følgende rettes mere specifikt mod hedningenes vilkår i forhold til Guds dom (v. 13-16). Her slås først præmissen fast: Når det kommer til at blive anset for retfærdig, er det gøren og ikke høren af loven, der tæller (v. 13). Også hedningene kan på deres egen måde handle i overensstemmelse med loven (v. 14). De viser sig da i en vis forstand at have loven i deres indre, hvor den samarbejder med deres samvittighed (v. 15), hvilket bliver klart på dommens dag (v. 16).

Rom 3:21-31

I passagens første halvdel (Rom 3,21-26) fremfører Paulus sit grundlæggende udsagn: Ligesom det er forudsagt af Loven og profeterne, er Guds retfærdighed nu åbenbart adskilt fra Loven gennem Jesu Kristi trofasthed (3,21-22). At Gud har måttet gøre dette begrundes med, at alle, uden forskel, har syndet og mistet Guds herlighed. Derfor retfærdiggøres de gennem forløsningen i Kristus, som er kendetegnet ved at være ufortjent og betinget af Guds nåde (3,23-24). Hernæst uddyber Paulus, at Kristi rolle som Guds sonoffer tjener til en manifestation af Guds retfærdighed (3,25-26).

I passagens anden halvdel (Rom 3,27-31) lader Paulus sin samtalepartner vide, at Gud med Kristus har udelukket grundlaget for at bryste sig ved lovgerninger (3,27-28). Gud er både jødernes og hedningenes og retfærdiggør begge grupper gennem Kristi trofasthed (3,29-30). Herved stadfæstes Loven (3,31).

Rom 5:1-11

I perikopen opfordrer Paulus sine modtagere til at holde fred med Gud, eftersom de er blevet gjort rette ud af trofasthed (Rom 5,1). Denne fredstilstand skal indtræffe ved hjælp af Jesus Kristus som autoritet. Ved hjælp af ham er også nåden blevet tilgængelig for dem – den nåde eller velvilje, som de allerede befinder sig i (5,2a). At være i denne velvilje forpligter, og Paulus opfordrer derfor også modtagerne til at bryste sig af en forventning om Guds ære (5,2b). Denne stolthed skal dog ikke kun vise sig ved håbet, men også ved oplevelserne af modgang (5,3a), fordi de er klar over, at pressede situationer medfører diverse dyder, som i sidste ende resulterer i dette samme håb (5,3b-4). Håbet vil ikke medføre skam eller skændsel for modtagerne (5,5a), fordi Guds kærlighed til dem er udgydt ind i deres hjerter og sindelag ved hjælp af den hellige ånd, som de har modtaget (5,5b).

Paulus begrundes Guds kærlighed med, at Kristus led døden for modtagerne, skønt de som svage og ugudelige ikke fortjente det (5,6). Dette er exceptionelt, fordi de færreste vil dø for en, som er ret for Gud (5,7a), og fordi kun enkelte agter at dø i en god sags tjeneste (5,7b). Gud viser altså, at han elsker modtagerne, idet Kristus led døden for modtagerne, selvom

de som syndere ikke fortjente det (5,8). Gennem Kristi død blev modtagerne gjort retfærdige, og Paulus bruger dette som begrundelse for, at de så også kan forvente at blive frelst fra Guds harme (5,9). Han omformulerer dette udsagn til at vise, at de er blevet forsonet med Gud, skønt de var hans modstandere, ved hjælp af Kristi død (5,10a), og at de derfor kan forvente at blive frelst ved Kristi liv (5,10b). Det er dog ikke kun forsoningen, der er årsag til forventningen om frelse, men det er også den nutidige stolthed ved Gud, som er gjort mulig gennem Jesus Kristus (5,11a). Ved hjælp af ham opnåede de forsoningen (5,11b).

Rom 5:12-21

Paulus fortæller i denne passage, om de to typer, Adam og Kristus, og de epoker de hver især indleder. Han sammenligner dem, og viser dels ligheder, og dels hvordan de står i modsætning til hinanden. Adam og Kristus indleder begge en ny epoke for menneskeheden, ved at udføre en bestemt handling. Hvor Adam handlede i ulydighed, og frembragte syndens og dødens rige, handlede Kristus i lydighed, og frembragte nåden og livets rige. Kristi lydige handling overvandt altså dødens rige og magt over mennesket. I sin simple opdeling af alle mennesker, til at høre under Adam eller Kristus, kommer Paulus også ind på loven og dens rolle.